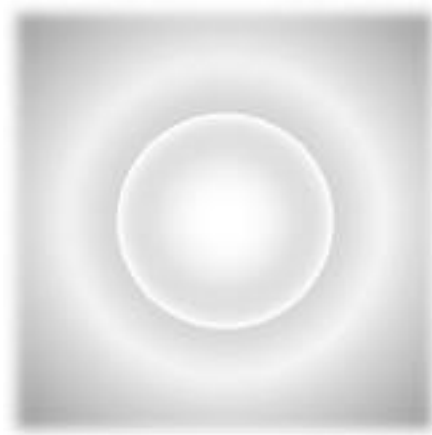

ความสุขที่หยุดได้	ในกลาง
เป็นสุขสุดตามทาง	พุทธเจ้า
สะอาดสงบสว่าง	พรางแผ้ว
หยุดหนึ่งทุกคำเข้า	จักได้สุดธรรม

สุนทรพื่อ

ตอนที่ ๑๒

ทางสายกลาง (๑)

การตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในคืนวันเพ็ญ เดือนวิสาขะ ทำให้พระองค์หลุดพ้นจากการครอบงำของกิเลสทั้งหลาย เข้าสู่ความเป็นอิสระแท้จริงของชีวิต พระองค์ท่านหลุดพ้นจากการครอบงำของกิเลสทั้งหลายได้ด้วยวิธีการใด และวิธีการนั้นหลวงพ่อดำปากน้ำได้กระทำตามอย่างไร เชิญท่านผู้อ่านติดตามได้ ณ บัดนี้

หลังจากที่พระสิทธิดะราชกุมารทรงตัดสินพระทัยสละชีวิตในพระราชวังที่แสนจะสมบูรณ์ทุกสิ่งมาสู่ชีวิตของนักบวช ที่มีเพียงผ้านุ่งห่มคลุมกายกับบริหารสำหรับภิกษุจารเท่านั้น

พระองค์ทรงพลิกผันชีวิต เหมือนว่าจะทรงออกห่างจากความสุข แล้วมาแสวงหาความทุกข์ เพื่ออะไร ก็เพราะเพียงเพื่อพระองค์จะแสวงหาคำตอบว่าหนทางที่ให้ความสุขยิ่งกว่าชีวิตที่สมบูรณ์ในพระราชวังนั้น ต้องมี

อยู่แน่

พระองค์จึงมาศึกษาศาสตร์ที่จะนำไปสู่หนทางที่พระองค์แสวงหา และได้ตั้งใจปฏิบัติจนเป็นที่ยอมรับของอาจารย์ที่สั่งสอนว่าสิ้นภูมิความรู้ของอาจารย์แล้ว แต่พระองค์ก็ยังหาค้นพบหนทางที่พระองค์ปรารถนาไม่ จนกระทั่งออกมาเพื่อบุทธกิจยาวนาน ๖ ปี ดังประวัติชีวิตของพระลัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เราท่านทั้งหลายคงเคยได้รับรู้มาบ้าง

เมื่อทรงพบว่าวิธีการเหล่านั้น ไม่สามารถจะนำไปสู่ความหลุดพ้นดังที่พระองค์ทรงมุ่งหวังได้เลย

วันหนึ่ง หลังจากที่ผ่านมาการทรมานพระวรกายอย่างอุกฤษ จนสลบสิ้นสติไป เมื่อได้ฟื้นคืนสติกลับขึ้นมาอีกครั้ง วันนั้นท่านได้ยินเสียงพิณที่ติดด้วยสายที่หย่อนเกินไป ดึงเกินไป และพิณที่ตั้งสายไว้อย่างพอดี ท่านจึงได้เกิดความคิดว่าทางที่หย่อนเกินไป หรือดึงเกินไป ไม่ใช่ทางหลุดพ้น ทางหลุดพ้นต้องเป็นทางที่พอดี เป็นกลางๆ

เรามาเริ่มศึกษากันตรงนี้ ในขณะที่พระลัทธิธัตถะราชกุมารเสด็จออกบวช แล้วได้เริ่มตั้งแนวคิดใหม่ว่า ทางหลุดพ้นต้องเป็นทางสายกลาง ไม่ดึงไป และก็ไม่หย่อนไป พระองค์ทรงทำอย่างไรบ้าง หลังจากที่มีแนวความคิดอย่างนี้แล้ว

พระองค์ทรงเริ่มหยิบบริหาร ที่พอจะนำไปภิกขาจารได้บ้าง เดินออกไปเพื่อรับอาหารมาบำรุงร่างกายให้สมบูรณ์

ในวันตรัสรู้พระองค์ได้รับข้าวมธุปายาส ซึ่งเป็นข้าวปรุจรัสที่สมบูรณ์ด้วยคุณค่าทางโภชนาหารอย่างดียิ่งจากนางสุชาดา บริโภคบำรุงร่างกายดีแล้ว ร่างกายมีความสดชื่น สมบูรณ์ และหลังจากได้รับฟ่อนหญ้าจากพราหมณ์ผู้หนึ่งมาปูลาดภายใต้โคนไม้ พระศรีมหาโพธิ์แล้ว พระองค์ทรงประทับนั่ง ขัดสมาธิคู้บัลลังก์ พร้อมทรงตั้งลัทธิจะอธิษฐานว่า

“แม่เลือดและเนื้อ จะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่กระดูก หนึ่ง ก็ตามที่ หากไม่บรรลुพระลัมมาสัมโพธิญาณแล้ว จะไม่ลุกจากที่นี่เป็นเด็ดขาด”

หลังจากนั้น พระองค์ก็ดำเนินจิต ฝึกใจของท่านไปจนกระทั่งได้ตรัสรู้เป็นพระลัมมาสัมพุทธเจ้า เรื่องราวในตอนนี้อะไรจะเล่าละเอียด ที่บอกถึงวิธีการปฏิบัติในการฝึกใจของพระองค์ท่านตามเส้นทางสายกลางว่าทรงทำอย่างไร

เราคงหยุดประวัติของพระผู้ทรงเป็นนาถะของโลกไว้เพียงเท่านี้ก่อน คงค้างเพียงความสงสัยว่า การฝึกใจไปตามเส้นทางสายกลาง หรือมัชฌิมาปฏิปทานั้น พระองค์ท่านทรงทำอะไร ?

เรากลับมาศึกษาประวัติชีวิตของบุคคล ผู้ดำเนินรอยตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีนามว่า พระมงคลเทพมุนี หรือ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กันบ้าง

หลวงพ่อก่อก่เกิดในตระกูลพ่อค้า ได้ตั้งใจอธิษฐานจะออกบวชตั้งแต่อายุ ๑๙ ปี และได้อุปสมบทครองผ้ากาสาวพัสตร์ เมื่ออายุย่างเข้า ๒๒ ปี หลังจากบวชแล้วก็เรียนปฏิบัติกับพระอาจารย์ตามสำนักต่างๆ จนเป็นที่รับรองของอาจารย์ว่าจำเรียนได้เท่าอาจารย์แล้ว แต่ท่านยังไม่พอใจในความรู้ที่มีอยู่

จนกระทั่งในกลางพรรษาที่ ๑๒ ของการบวช ตรงกับวันเพ็ญ เดือน ๑๐ ปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ในโบสถ์ วัดโบสถ์(บน) ต.บางคูเวียง จ.นนทบุรี หลวงพ่อได้บรรลุนิธิธรรม

วันนั้นเวลาเช้า หลังจากที่ท่านฉันเช้าแล้ว ก็ได้ปรารภความเพียร ด้วยการนั่งสมาธิ ในหนังสือ “เดินไปสู่ความสุข” ของ มุลินิธิธรรมกาย ได้บรรยายเหตุการณ์ในวันนั้นว่า

“...ขณะนั้นประมาณเวลา ๒ โมงเช้าเศษๆ ภิกษุสดเริ่มทำความเพียรทางใจ หลับตาภาวนา “สัมมาอะระหัง” เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ความเป็นหนึ่งและปวดเมื่อยขึ้นมาก็เลือนหายๆ ถึขึ้นหนักเข้า จนมีความรู้สึกรู้สึกว่ากระดูกทุกชิ้นส่วน เริ่มเขม็งเกลียว ลั่นกร๊อบ แทบจะระเบิดหลุดออกมาเป็นชิ้นๆ เพราะความเมื่อย ความกระวนกระวายใจเริ่มตามมา

“เอ.....แต่ก่อนเราไม่เคยรู้สึกเช่นนี้เลย พอตั้งสัจจะลงไปว่า ถ้ากลองเพลไม่ดัง จะไม่ลุกจากที่ เหตุใดมันจึงเพิ่มความกระวนกระวายใจมากมายอย่างนี้ ผิดกว่าครั้งก่อนๆ ที่นั่งภาวนา เมื่อไรหนอ..กลองเพลจึงจะดังสักที”

คิดไปจิตก็ยิ่งแกว่งซัดส่ายหนักเข้า เกือบจะเลิกนั่งก็หลายครั้ง แต่เมื่อได้ตั้งสัจจะลงไปแล้ว จะแพ้ไม่ได้ เมื่อกายไม่สงบ จิตใจจะไปสงบ

ได้อย่างไร ในที่สุดก็อดทนนั่งต่อไป ใจเริ่มค่อยสงบทีละน้อย เพราะไม่
แวบไปเกาะที่ปวดเมื่อย

“ช่างมันปะไร มันเป็นเรื่องของสังขาร”

ในที่สุดใจก็หยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ ขนาดเท่า
ฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ใจสบายอย่างบอกไม่ถูก ความ
ปวดเมื่อยหายไปไหนไม่ทราบ ก็พอดีกลองเพلدั่งกังวานขึ้น

หลวงพ่ผ่านการบำเพ็ญเพียรในตอนเช้า ด้วยผลการปฏิบัติที่ได้
เข้าถึงดวงใสบริสุทธิ์ ติดอยู่ที่กลางกาย ทำให้มีความสุข อิ่มเอิบใจ
แม้เวลาฉันภัตตาหารเพลก็ยังเห็น ฉันไปก็ยิ้มไป จนเพื่อนภิกษุถามว่า

“ท่านสด ทำไมวันนี้ ท่านจึงฉันจังหัน (อาหาร) ไปยิ้มไป ท่านยิ้ม
กับผู้ใดหรือ”

“เปล่าหรือท่าน ผมกำลังระลึกถึงคุณของพระบรมศาสดาของ
เรา เลยอดที่จะยิ้ม ปิติ โสมนัสใจไม่ได้”

“ท่านสด นับว่าเป็นผู้ไม่ประมาท แม้แต่ฉันจังหันยังภาวนาระลึก
ถึงคุณของพระบรมศาสดา เป็นพุทธานุสติ หากพระองค์ยังมีพระชนม์
อยู่ คงจะต้องตรัสสรรเสริญท่านท่ามกลางพระชินาสพทั้งหลายเป็นแน่”
เพื่อนภิกษุของท่านกล่าวชื่นชมเช่นนั้น

เวลาบ่าย หลวงพ่อพักผ่อน และได้ลงปาฏิโมกข์กับพระภิกษุที่อยู่
วัดโบสถ์(บน) ด้วยกันแล้ว ท่านก็รู้สึกเบากายเบาใจยิ่งขึ้น ใกล้เคียงกับ
ก็สงวนน้ำ จัดการภารกิจการส่วนตัว จนหมดความกังวลใจ แล้วก็เริ่มเข้า
ประตูโบสถ์ในเวลาเย็น

ในหนังสือเดินไปสู่ความสุขได้บรรยายเหตุการณ์ในตอนนี่ว่า

“ท่านเริ่มปรารภความเพียรทางใจ ขณะลงนั่งบนพื้นโบสถ์ต่อหน้า
พระประธาน ผู้เป็นตัวแทนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเริ่มสวด
อ้อนวอนเบาๆ

“ขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานธรรมแก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิด

หากว่าการบรรลุธรรมของข้าพระพุทธเจ้า จะเกิดประโยชน์แก่พระศาสนา อย่างมหาศาลละก็ ขอทรงได้ประทานเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะรับอาสา เป็นทนายแก้ต่างให้แก่พระพุทธศาสนา หากว่าไม่เกิดประโยชน์แล้วไซ้ร ขออย่าได้ทรงประทานเลย ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายชีวิตอัตภาพนี้เป็น พุทธบูชาแด่พระองค์”

ขณะเมื่อนั่งฝนก็โปรยตกลงมา ทำให้อากาศเยือกเย็นไปทั่วบริเวณ ท่านเหลือบไปเห็นมดขี้ กำลังไต่ขึ้นมาจากขอบแตกของพื้นโบสถ์ ก็เกิด ความกริ่งใจกลัวมดขี้จะมากัดท่าน ทำให้ต้องถอนจากสมาธิ จึงเอานี้ว จุ่มน้ำมันก๊าดขีดวงล้อมรอบตัวกันมดขี้ขึ้นมา แต่ก็ต้องล้มเลิกความคิด นั้น เพราะถูกใจคิดได้ว่า ชีวิตนี้เราได้สละให้แก่พระศาสนาแล้ว จะกลัว ไยกับมดขี้ จึงได้เริ่มปฏิบัติธรรมทันที

ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ ขนาดเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ ซึ่งติดอยู่ที่ ศูนย์กลางกายเมื่อเพล ขณะนี้ยิ่งใสสว่างมากขึ้นและขยายใหญ่ขนาดเท่า ดวงอาทิตย์ ใสเหมือนกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า เห็นอยู่อย่างนั้นเป็น นานนับหลายชั่วโง่ จากท่มเคษ ขณะนี้เลยเที่ยงคืนไปหนึ่งชั้วนาฬิกา ดวงใสก็ยั้งสว่างอยู่อย่างนั้น โดยท่านก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป เพราะทุกสำนักที่ท่านได้ศึกษามา ไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้

ขณะที่นั่งอยู่นั้น เสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลาง นั้นว่า “มัชฌิมาปฏิปทา” ทางสายกลาง ไม่ตึงนัก ไม่หย่อนนัก ในความหมายของปริยัติ

แต่ขณะที่เสียงนั้นดังแผ่วขึ้นมาในความรู้สึก พลันก็เห็นจุดเล็กๆ เรืองแสง สว่างวาบขึ้นมาจากกลางดวงนั้น เสมือนจุดศูนย์กลางของ วงกลม ความสว่างของจุดนั้นสว่างกว่าดวงกลมรอบๆ ภาพดวงธรรม สว่างมีจุดใสตรงกลาง

ท่านมองเรื่อยไป พลางคิดในใจว่า นี่กระมังทางสายกลาง จุดเล็ก ที่เราเพิ่งจะเห็น เดียวนี้ยังกึ่งกลางพอดี ลองมองดูสิ จะเกิดอะไรขึ้น

จุดนั้นค่อยๆ ขยายขึ้นและโตเท่ากับดวงเดิม ดวงเก่าหายไป ท่าน มองเรื่อยไป ก็เห็นดวงใหม่ลอยขึ้นมาแทนที่ เหมือนน้ำพุที่พุ่งขึ้นมา

แทนที่กันนั้นแหละ ต่างแต่ไผ่ยิ่งขึ้น

ในที่สุดจึงเห็นกายต่างๆ ขึ้น กระทั่งถึงธรรมกาย เป็นพระปฏิมากร
เกตุดอกบัวตูม ไสบริสุทธิยิ่งกว่าพระพุทธรูปบูชาองค์ใดที่เคยเห็นมา

เสียงธรรมกายกังวานขึ้นมาในความรู้สึก ได้ยินกับหูมนุษย์ “ถูกต้อง
แล้ว” แล้วก็หับพระโอษฐ์ทันที”

ธรรมที่พระพุทธเจ้าประทานให้ ตามคำอ้อนวอนของหลวงพ่อก็เป็นอย่างนี้เอง คือ
จะเห็นเป็นจุดเล็กกลางดวงใสที่เข้าถึง และเมื่อดูจุดเล็กๆ กลางดวงใสอย่างสบายๆ ต่อ
ไป ก็จะเข้ากลางจุดเล็กกลางดวงใสไป และก็เห็นดวงใหม่ เข้ากลางดวงใหม่ไป ก็เห็น
อีกดวง เข้ากลางเรื่อยๆ ไป จนพบกายภายในต่างๆ จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกาย

ทางสายกลางนี้ดับหายไปนานเกือบสองพันปี ไม่มีปรากฏวิธีการปฏิบัติในการ
ดำเนินจิตเข้าไปสู่เส้นทางสายกลางนี้เลย เมื่อไม่รู้จักวิถีเข้ากลาง เข้ากลางไม่ได้ ก็
ไม่รู้จักเส้นทางสายกลาง ทำให้ไม่พบสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบ คือ ธรรมกาย

การที่หลวงพ่อดำได้ค้นพบทางสายกลางอีกครั้ง จึงเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์
ท่านเป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่ง เพราะหลวงพ่อดำได้ค้นพบเส้นทางสายเก่าที่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายได้ดำเนินไปแล้ว แต่เป็นการเปิดทางใหม่ให้กับบุคคลผู้
ยังไม่รู้จักเส้นทางสายกลางได้รู้จัก

เมื่อปฏิบัติไปตามเส้นทางสายกลางนี้ ก็ย่อมเข้าถึงความรู้ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทั้งหลาย และพระอรหันต์ทั้งหลายได้เข้าถึงอย่างแน่นอน